LIBRIS | We know books

AGATHA CHRISTIE

ÎNTÂLNIRE CU MOARTEA

Traducere din limba engleză
MONICA NECHITI

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1 9
Capitolul 2 15
Capitolul 3 27
Capitolul 4 31
Capitolul 5 35
Capitolul 6 49
Capitolul 7 59
Capitolul 8 67
Capitolul 9 78
Capitolul 10 88
Capitolul 11 102
Capitolul 12 106

LIBRIS | We know books

PARTEA A DOUA

Capitolul 1 127
Capitolul 2 133
Capitolul 3 143
Capitolul 4 153
Capitolul 5 165
Capitolul 6 183
Capitolul 7 189
Capitolul 8 198
Capitolul 9 205
Capitolul 10 210
Capitolul 11 217
Capitolul 12 225
Capitolul 13 232
Capitolul 14 237
Capitolul 15 245
Capitolul 16 263
Capitolul 17 278
Capitolul 18 285

Epilog 295

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

I

– Înţelegi, nu-i aşa, că trebuie să moară?

Întrebarea pluti în aerul nemişcat al nopţii, păru să zăbovească o clipă, apoi se pierdu în întuneric înspre Marea Moartă.

Hercule Poirot se opri un minut cu mâna pe cremona ferestrei. Încruntându-se, închise hotărât geamul, oprind pătrunderea aerului nopţii, atât de periculos. Hercule Poirot fusese crescut în ideea că aerul de afară trebuie să rămână afară şi, mai ales, că aerul nopţii e periculos pentru sănătate.

În timp ce trăgea draperiile acoperind bine fereastra şi se îndrepta spre pat, Poirot zâmbi îngăduitor pentru sine.

„Înţelegi, nu-i aşa, că trebuie să moară?"

Curioase aceste cuvinte pe care detectivul Hercule Poirot le auzea în prima noapte petrecută în Ierusalim.

– E clar – oriunde mă duc, există ceva care îmi aminteşte de crimă! murmură el.

LIBRIS We know books

Continuă să zâmbească aducându-şi aminte de o istorioară referitoare la romancierul Anthony Trollope, pe care o auzise odată. Trollope traversa Atlanticul, când îi surprinsese pe doi colegi de călătorie discutând despre un fragment dintr-un roman de-al său, publicat de curând. „E foarte bun", declarase unul din ei. „Dar ar trebui să o omoare pe bătrâna aia plicticoasă." Cu un zâmbet larg, romancierul le replicase: „Domnilor, vă sunt foarte recunoscător! Mă duc imediat să o omor!"

Hercule Poirot se întrebă ce anume determinase rostirea cuvintelor pe care tocmai le auzise. Probabil o colaborare în privinţa unei cărţi sau a unei piese de teatru.

Încă zâmbind, îşi zise: „S-ar putea ca într-o zi să-mi amintesc de cuvintele astea, iar înţelesul lor să fie mult mai sinistru".

Acum îşi amintea că vocea care le rostise avusese un ton ciudat de pătimaş – un tremur care vădea o încordare emoţională intensă. O voce de bărbat – sau de băiat...

În timp ce stingea veioza de lângă pat, Hercule Poirot gândi: „Ar trebui să pot recunoaşte acea voce..."

II

Cu coatele pe pervaz şi capetele apropiate, Raymond şi Carol Boynton priveau în adâncimea

LIBRIS | We know books

albastră a nopții. Nervos, Raymond repetă cuvintele pe care le rostise și înainte:

– Înțelegi, nu-i așa, că trebuie să moară?

Carol Boynton se foi ușor, apoi zise cu o voce profundă și aspră:

– E oribil...

– Nu e mai oribil ca asta!

– Cred că nu...

Raymond rosti cu violență:

– Nu poate continua în felul ăsta – nu se poate... Trebuie să facem ceva... Și nu există altceva ce putem face...

– Dar dacă am putea scăpa cumva... zise Carol, dar vocea ei era neconvingătoare și chiar și ea își dădea seama de lucrul ăsta.

– Nu putem. Glasul lui era sec și lipsit de speranță. Carol, știi că nu putem...

Fata se cutremură.

– Știu, Ray... știu.

El scoase un hohot de râs scurt și amar.

– Oamenii ar spune că suntem nebuni – să nu putem pur și simplu pleca...

– Poate că... suntem nebuni, rosti Carol încet.

– Cred că da. Da, cred că suntem. Oricum, nu mai avem mult și o să fim... cred că unii oameni ar spune că deja am înnebunit – uită-te la noi cum plănuim, cu sânge-rece, să ne omorâm mama!

– Nu e mama noastră! îl contrazise Carol cu asprime.

LIBRIS | We know books

– Nu, ai dreptate. Urmă o pauză, apoi Raymond continuă, cu o voce liniștită, indiferentă: Ești de acord, Carol?

– Cred că ar trebui să moară, da... răspunse Carol, hotărâtă. Apoi izbucni brusc: E nebună... sunt aproape convinsă că e nebună... N-ar... N-ar putea să ne chinuiască în felul ăsta dacă ar fi normală. De ani întregi spunem: „Așa nu se mai poate!" – și s-a putut! Am zis: „Va muri la un moment dat" – dar n-a murit! Nu cred că va muri vreodată dacă nu...

– Dacă nu o omorâm, continuă Raymond decis.

– Da.

Carol își încleștă pumnii pe pervazul din fața ei. Fratele ei continuă pe un ton calm, normal, în care doar un tremur slab arăta nerăbdarea interioară:

– Înțelegi că trebuie să fie unul din noi, nu-i așa? Cu Lennox, ar trebui luată în considerație și Nadine. Și nu putem să o implicăm pe Jinny.

Carol se cutremură.

– Biata Jinny... Mi-e atât de teamă...

– Știu. Situația devine din ce în ce mai gravă, nu-i așa? De aceea trebuie făcut rapid ceva – înainte să depășească orice limită.

Carol se ridică brusc, dându-și de pe frunte șuvițele de păr castaniu.

– Ray, nu crezi că este ceva cu adevărat greșit, nu?

El îi răspunse pe același ton aparent calm:

LIBRIS | We know books

– Nu. Cred că este ca și cum am omorî un câine turbat... ceva care face rău lumii și trebuie oprit. Acesta este singurul mod de a-l opri.

– Dar ei... ei ne vor trimite pe scaunul electric, murmură ea. Vreau să zic că nu am putea explica modul cum e ea... Ar părea atât de fantastic... într-un fel, totul este în mințile noastre, înțelegi?

– Nimeni nu va ști vreodată, o asigură Raymond. Am un plan. M-am gândit la tot. Ar trebui să fim în siguranță.

Carol se întoarse brusc spre el.

– Raymond... într-un fel sau altul, acum ești diferit. Ceva ți s-a întâmplat... Ce anume ți-a băgat toate astea în cap?

– De ce crezi că mi s-a întâmplat ceva?

El își întoarse capul, privind în noapte.

– Pentru că... Ray, e vorba de fata aceea din tren?

– Nu, desigur că nu, de ce ar fi? Of, Carol, nu vorbi prostii. Hai să ne întoarcem la... la...

– La planul tău? Ești sigur că este... un plan bun?

– Da, cred că da... Desigur, trebuie să așteptăm ocazia potrivită. Și apoi, dacă totul merge bine, vom fi liberi – cu toții.

– Liberi?

Carol oftă ușor. Ridică privirile spre stele. Apoi un acces de plâns îi scutură tot trupul.

– Carol, ce s-a întâmplat?

Carol izbucni în suspine nestăpânite.

LIBRIS We know books

– E atât de frumos... noaptea, și întunericul, și stelele. Dacă am putea să ne bucurăm de tot... Dacă am putea și noi să fim ca restul lumii în loc să fim cum suntem – ciudați, și nebuni, și atât de în neregulă.

– Dar vom fi... în regulă, după ce ea va muri!

– Ești sigur? Nu e prea târziu? Nu vom fi mereu ciudați și diferiți?

– Nu, nu, nu!

– Mă întreb...

– Carol, dacă preferi să nu...

Ea împinse la o parte brațul care încerca să o liniștească.

– Nu, sunt alături de tine – în mod sigur! Din cauza celorlalți – mai ales a lui Jinny. Trebuie să o salvăm pe Jinny!

Raymond se opri o clipă.

– Atunci... mergem mai departe?

– Da!

– Bine. Să-ți spun planul meu...

Și își apropie capul de al ei.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 2

Domnișoara Sarah King, absolventă a Facultății de Medicină, stătea lângă masă în camera de corespondență a hotelului Solomon din Ierusalim, răsfoind leneșă paginile ziarelor și ale revistelor. Avea sprâncenele încruntate și părea preocupată.

Francezul de vârstă medie care intră din hol în cameră o privi o clipă înainte de a se duce spre celălalt capăt al mesei. Când privirile li se întâlniră, Sarah făcu un ușor gest de recunoaștere, zâmbindu-i. Își aminti că bărbatul îi venise în ajutor în călătoria de la Cairo și îi cărase una dintre valize când nici un hamal nu părea să fie disponibil.

– Vă place Ierusalimul? o întrebă doctorul după schimbul de saluturi.

– În unele privințe este îngrozitor, spuse Sarah, după care adăugă: Religia este foarte ciudată!

Francezul păru amuzat.

– Înțeleg ce vreți să spuneți. Engleza lui era aproape perfectă. Toate sectele posibile se ceartă și se bat!

LIBRIS We know books

– Şi construcţiile îngrozitoare pe care le-au ridicat! adăugă Sarah.

– Da, într-adevăr.

Sarah oftă.

– M-au împiedicat astăzi să intru undeva fiindcă aveam o rochie fără mâneci, spuse ea mâhnită. Se pare că Atotputernicului nu-i plac braţele mele, în pofida faptului că el le-a creat.

Doctorul Gerard izbucni în râs, apoi spuse:

– Mă pregăteam să comand nişte cafea. Vreţi şi dumneavoastră, domnişoară...

– King este numele meu. Sarah King.

– Iar al meu... permiteţi-mi.

Scoase o carte de vizită. Sarah o luă, iar ochii i se măriră plini de uimire şi plăcere.

– Doctorul Theodore Gerard? Oh, sunt foarte încântată să vă cunosc. V-am citit toate lucrările, desigur. Opiniile dumneavoastră privind schizofrenia sunt teribil de interesante.

– Desigur?

Sprâncenele lui Gerard se arcuiră a mirare.

Sarah îi explică destul de ruşinată:

– Ştiţi... şi eu mă pregătesc să devin doctor. Tocmai mi-am luat diploma.

– Aha! Înţeleg.

Doctorul Gerard comandă cafea şi se aşezară într-un colţ al salonului. Francezul era mai puţin

LIBRIS We know books

interesat de realizările medicale ale lui Sarah decât de părul negru care i se unduia de pe frunte și de forma frumoasă a gurii roșii. Era amuzat de evidentul respect cu care îl privea.

– Stați mult aici? o întrebă el ca să întrețină conversația.

– Câteva zile. Atât. Apoi vreau să merg la Petra.

– Aha! Și eu mă gândeam să merg acolo, dacă excursia nu durează prea mult. Înțelegeți, trebuie să mă întorc la Paris pe 14.

– Durează cam o săptămână, cred. Două zile până acolo, două acolo și două pe drum înapoi.

– Trebuie să mă duc dimineață la agenția de voiaj ca să văd ce se poate aranja.

Un grup de oameni intrară în salon și se așezară. Sarah îi privi cu un oarecare interes. Își coborî vocea:

– Oamenii aceia care tocmai au intrat – i-ați observat în tren azi-noapte? Au plecat din Cairo cam odată cu noi.

Doctorul Gerard își puse un monoclu și își îndreptă privirea spre celălalt capăt al încăperii.

– Americani?

Sarah aprobă din cap.

– Da. O familie de americani. Dar una cam neobișnuită, după părerea mea.

– Neobișnuită? Cum așa?

LIBRIS | We know books

– Păi, uitați-vă la ei. Mai ales la bătrână.

Doctorul Gerard se conformă. Privirea lui profesionistă se mută rapid de la un chip la altul.

Observă mai întâi un bărbat înalt, cam osos, care avea în jur de treizeci de ani. Fața era plăcută, dar slabă, și avea o atitudine nefiresc de apatică. Mai erau doi adolescenți – un băiat cu trăsături aproape grecești. „E ceva ciudat și cu el", își zise doctorul Gerard. „Da – are o nervozitate evidentă." Fata era în mod clar sora lui – exista o asemănare remarcabilă. Și ea era la fel de neliniștită. Mai era o fată, de vârstă chiar mai mică – avea un păr roșcat-auriu care îi stătea ca un halo în jurul capului; mâinile nu-i aveau astâmpăr – trăgeau și mototoleau batista din poală. O altă femeie, tânără, calmă, cu părul negru și ten palid, cu chip placid care semăna cu Madona lui Luini. Ea chiar nu dădea vreun semn de neliniște! Și în mijlocul grupului... „Doamne!" gândi doctorul Gerard, cu repulsia candidă specifică francezilor. „Ce oroare de femeie! Bătrână, umflată, stând în mijlocul grupului, ca un Buddha deformat – un păianjen grețos în mijlocul pânzei!"

– *La maman* nu e prea frumoasă, nu? îi spuse el lui Sarah și ridică din umeri.

– E ceva cam... sinistru în privința ei, nu credeți? îl întrebă Sarah.